

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce C. H. T.,** zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2004, čj. OAM-1128/VL-10-P17-2003, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Az 25/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 31. 12. 2004, čj. 59 Az 25/2004 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo vysloveno, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v průběhu

řízení o udělení azylu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České republiky hledat svou družku a dítě. V případě návratu do země původu se obává problémů s policií, neboť v roce 1991 přestal svévolně docházet do zaměstnání, protože mu nebyla po dobu tří měsíců vyplácena mzda. Dalším důvodem pro udělení azylu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v zemi původu pronásledován z důvodů podle § 12 zákona o azylu, neboť ekonomické problémy nejsou důvodem pro udělení azylu na území České republiky. Nepříznivá hospodářská situace ve Vietnamu postihuje podle žalovaného bez rozdílu značnou část obyvatelstva a nemůže být proto považována za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 31. 12. 2004, čj. 59 Az 25/2004 - 26, byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění se soud neztotožnil s obecně formulovanou námitkou žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci, neboť žalovaný vycházel ze žádosti o udělení azylu a zejména z protokolu vedeného se žalobcem, všechny podklady byly vedeny ve správním spise a žalobce s nimi byl před vydáním rozhodnutí seznámen. Soud se dále vyjádřil k nenárokovosti institutu humanitárního azylu, jenž závisí na volné úvaze správního orgánu a soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů; takové námitky však žalobce proti rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu neuplatnil. Soud uvedl, že rovněž rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud závěrem podotkl, že institutu azylu nelze zneužívat k legalizaci pobytu cizince na území České republiky. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu vad správního řízení, tedy z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 spr. ř. Stěžovatel se dále cítí být zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 12 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že během řízení před správním orgánem uvedl, že mu je v zemi původu odpíráno jedno ze základních lidských práv, a sice právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací, neboť stěžovatel za odvedenou práci nedostával mzdu. Stěžovatel uvedl, že do České republiky přicestoval také hledat svou družku, s níž žil od roku 1982 a s níž má dítě. Stěžovatel dále vyslovil přesvědčení, že z důvodu své osobní situace v zemi původu splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Proto je stěžovatel přesvědčen o splnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 i podle § 14 zákona o azylu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 31. 12. 2004, čj. 59 Az 25/2004 - 26, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na výpovědi žalobce v průběhu správního řízení. K námitkám stěžovatele ohledně neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 Azs 65/2003 a sp. zn. 3 Azs 12/2003. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tento důvod kasační stížnosti stěžovatel sice výslovně v kasační stížnosti neuvedl, avšak z obsahu jeho podání vyplývá, že kasační stížností je namítána rovněž nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, který shledal zákonným rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu žalobci. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci neshledal. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že splnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu i pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. V této námitce Nejvyšší správní soud v souladu se svou konstantní judikaturou (např. rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003) i v souladu s judikaturou Ústavního soudu (usnesení ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02) však konstatuje, že udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu; soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že žalovaný i krajský soud se přesvědčivě vypořádaly se závěrem, že důvody tvrzené žalobcem nenaplňovaly znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu; v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na obě zmiňovaná rozhodnutí, s nimiž se ztotožnil. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. V souzené věci je však zřejmé, že žalovaný rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise. V této námitce Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu sděluje, že skutkový závěr žalovaného byl učiněn zcela v souladu s podklady a tyto skutečnosti vyplývají z tvrzení žalobce v průběhu správního řízení o udělení azylu. Žalovaný správní orgán měl pro rozhodnutí dostatek podkladů, se kterými měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim a rozhodnutí žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a jako takové bylo žalovaným správním orgánem řádně odůvodněno, když bylo uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval,

tedy v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 spr. ř. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu